

Sygn. akt VII U 2230/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Łaciak
Protokolant:	apl. adw. Marta Zadrożna

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2014 r. w W.

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania W. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 19 sierpnia 2013 r., znak: (...) -1/25/ (...)

zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 19 sierpnia 2013 r. w ten sposób, że przyznają wnioskodawcy W. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 lipca 2013 r. na okres 2 (dwóch) lat.

Sygn. akt. VII U 2230/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczony W. W. w dniu 3 września 2013 r. złożył za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 19 sierpnia 2013 r. , znak (...) -1/25/ (...) odmawiającej mu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Odwołujący się wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Zaskarżonej decyzji zarzucono błędne ustalenie stanu faktycznego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, że stopień naruszenia sprawności organizmu odwołującego się nie implikuje orzeczenia częściowej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wykazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem lekarzy orzeczników ZUS co do oceny zdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi, na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 6 września 2013 r. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania administracyjnego skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS , która orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2013 r. uznała, iż ubezpieczony jest zdolny do pracy. Tym samym organ

rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny :

W. W. urodzony w dniu (...), pobierał w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem jakiego uległ przy prowadzeniu działalności gospodarczej w dniu 29 września 2004 r. Świadczenie to, zgodnie z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 23 czerwca 2010 r. przysługiwało ubezpieczonemu do dnia 30 czerwca 2013 r. Ubezpieczony w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 29 maja 2013 roku złożył ponowny wniosek o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik ZUS wydał w dniu 4 lipca 2013 r. orzeczenie, w którym uznał, że W. W. nie jest niezdolny do pracy.

Na powyższe orzeczenie lekarza orzecznika ZUS ubezpieczony wniósł sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8 sierpnia 2013 r. uznała, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy.

W oparciu o stanowisko komisji lekarskiej ZUS organ rentowy wydał w dniu 19 sierpnia 2013 r. decyzję odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy i tym samym nie przysługuje mu renta z tytułu niezdolności do pracy, która przysługiwała mu do dnia 30 czerwca 2013 r. na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Od niekorzystnej decyzji organu rentowego W. W. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił, że u ubezpieczonego rozpoznano pourazową artrozę stawu skokowego na granicy ankylozy z istotnym ograniczeniem funkcji kończyny, stałe bóle i obrzęki oraz uczucie sztywności stawu skokowego, spondylozę L/S, brak ruchomości stopy – ustawienie w pozycji pośredniej, chód z utykaniem na kończynę dolną lewą i poruszanie się przy pomocy kuli łokciowej, zniesione ruchy w stawie skokowym lewym, zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego i w konsekwencji zmiany czynnościowe. Stan zdrowia ubezpieczonego, a zwłaszcza aktualna niewydolność uniemożliwia mu dłuższe stanie, chodzenie, przebywanie na wysokościach podnoszenie ciężkich przedmiotów i pracę w pozycjach wymuszonych. Jednocześnie, przewlekły zespół bólowy stawu skokowego uniemożliwia efektywną obsługę pedału sprzęgła. Ubezpieczony jest pod stałą opieką poradni neurologicznej i ortopedycznej oraz korzysta z zabiegów rehabilitacyjnych (opinia biegłego ortopedy G. K. i biegłego neurologa W. T. z dnia 27 grudnia 2013 r. k. 35-36).

Z przyczyn ortopedycznych wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy od daty ustania świadczenia na okres 2 lat (opinia biegłego ortopedy G. K. i biegłego neurologa W. T. z dnia 27 grudnia 2013 r. k. 35-36).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumentację medyczną zawartą w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o opinię sądowo- lekarską. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Ponadto Sąd Okręgowy podzielił opinię biegłego lekarza ortopedy i neurologa powołanych w sprawie, gdyż została wydana w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, a biegły jest specjalistą w swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, że opinia jest wyczerpująca i sporządzona w sposób jasny i logiczny. Zdaniem Sądu opinia nie pozostawia wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującego się.

W ocenie Sądu zasadne było oddalenie wniosku organu rentowego w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii innego lekarza ortopedy, ponieważ opinia sporządzona przez biegłego nie zawierała żadnych sprzeczności i była wyczerpująca. Nadto organ rentowy w uzasadnieniu wniosku wskazał, że nie zgadza się z ogólną oceną dotyczącą stanu zdrowia dokonaną przez biegłego ortopedę. Tymczasem zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym

przede wszystkim w wyroku z dnia 30 maja 2007 roku (sygn.akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211), które Sąd Okręgowy w całości popiera, Sąd Najwyższy stwierdził, że okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd Okręgowy podziela powyższą argumentację Sądu Najwyższego wskazując na konieczność powołania jej w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie zważył, co następuje :

Odwołanie W. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 sierpnia 2013 r., znak (...) -1/25/ (...) jest uzasadnione.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Jako że ww. ustawa nie zawiera definicji legalnej niezdolności do pracy wskutek wypadku przy pracy, zgodnie z treścią art. 58 ww. ustawy, w zakresie w niej nieuregulowanym stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Chodzi tu zatem o przypadki, w których określona sytuacja nie została objęta zakresem zastosowania normy prawnej wywodzonej z przepisów ustawy wypadkowej.

Sąd, w niniejszej sprawie, w myśl art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2013 r. Nr 0, poz. 1440, zwanej dalej „ustawą o emeryturach...”) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust.1 ustawy o emeryturach...”) (wyrok Sądu Najwyższego- Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19.poz.340).

Szczególnego zaznaczenia wymaga , iż w spornej decyzji z dnia 19 sierpnia 2013 r. organ rentowy wskazywał, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, a mianowicie nie jest niezdolny do pracy.

Opierając się na opinii biegłych ortopedy i neurologa Sąd Okręgowy zauważył, że u ubezpieczonego występuje poważna dysfunkcja ortopedyczna w postaci zniekształcenia i ograniczenia ruchomości stawu skokowego lewego i ograniczenie ruchomości kręgosłupa. Przedmiotowe schorzenia powodują u odwołującego częściową niezdolność do pracy, co potwierdził w swojej opinii biegły sądowy lekarz specjalista z zakresu ortopedii i neurologii, albowiem uniemożliwiają mu wykonywanie prac fizycznych. Zdaniem Sądu nie ma tu znaczenia, że ubezpieczony prowadził własną działalność

gospodarczą do 2006 r., mimo że wypadkowi uległ we wrześniu 2004 r. Podkreślić należy, że opinia biegłych dotyczy stanu zdrowia odwołującego się na blisko 7 lat później w stosunku do okresu, w którym odwołujący pracował. W tym czasie pojawiły się nieuchronne zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego i w konsekwencji niekorzystne zmiany czynnościowe, a stan zdrowia odwołującego, zdaniem Sądu, nie uległ poprawie w stosunku do wcześniejszego okresu (przed 30 czerwca 2013 r.), kiedy to pobierał on rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony w związku z dysfunkcją ortopedyczną spełnia wszystkie przesłanki wynikające z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i tym samym że jest częściowo niezdolny do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które uprawniają go do świadczenia rentowego z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 lipca 2013 r. na okres dwóch lat.

Ustalenie terminu od jakiego Sąd Okręgowy uznał za zasadne przyznać ubezpieczonemu prawo do renty wynika z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych - przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty rodzinnej i dodatku do renty rodzinnej dla sieroty zupełnej z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy - w związku z art. 133 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach, zgodnie, z którym w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości, przyznane lub podwyższone świadczenia wypłaca się, poczynając od miesiąca, w którym powstało prawo do tych świadczeń lub do ich podwyższenia, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. W związku z tym, że prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy ustało w dniu 30 czerwca 2013 r., Sąd Okręgowy zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach, przyznał prawo do świadczenia od dnia 1 lipca 2013 r. na okres dwóch lat.

Mając na uwadze powyższe ustalenia dokonane w oparciu o akta rentowe i opinię biegłego specjalisty ortopedy i neurologa, Sąd Okręgowy w związku ze spełnieniem przez odwołującego przesłanek wynikających z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477 § 2 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.